

BOŻA EKONOMIA W WIERZE

Konferencja krajów
środkowo-wschodnioeuropejskich i bałkańskich

30 kwietnia – 1 maja 2022 r.

PLAN KONFERENCJI

sobota 30 kwietnia

13:00 – 15:00 rejestracja

15:00 – 17:00 poselstwo pierwsze

17:00 – 19:00 przerwa i kolacja

19:00 – 21:00 specjalna społeczność

dzień Pański 1 maja

10:00 – 10:30 stół Pański

10:30 – 12:30 poselstwo drugie

12:30 – 15:00 przerwa i obiad

15:00 – 17:00 poselstwo trzecie

Poselstwo pierwsze

Hymn nr 180

1. Zbyt trudno w słowach opisać to,
Jak wolny człowiek jest,
Gdy z ziemskich przekupstw Bóg wyrwał go,
By móc dla siebie mieć;
Posiada w Nim wszystko: życie, śmierć,
Co było, co nadejść ma.
W Chrystusie jego oddech jest,
W Chrystusie dom swój ma.
2. Gdy takich jak my wybiera Król,
By z Nim dzielili tron,
To niepojęte odmówić Mu,
By miał nas tylko On;
Więc nie mów o poświęcaniu się,
Bo przywilejem to jest:
Za każdą cenę Jego być,
By w pełni posiadał cię.
3. O, powstań i pochwyć szansę tę!
Daj część, by całość mieć;
By ludzie i to, co zdarzy się,
Służyli duszy twej.
Twym wszystko, gdy Jego stajesz się
I gdy w jedności z Nim trwasz;
W Nim jest obfite życie i
Od lęku wolność Twa.

Poselstwo pierwsze

Hymn nr 181

1. Jedno z Tobą jestem, Panie,
Jedność z Tobą w duchu mam;
Teraz żyje we mnie wszystko,
Czym Ty jesteś i co masz.

Ref.: Jedno z Tobą, Panie mój;
Dzień po dniu udziałem mym
Twe bogactwa, Twoja pełnia,
Wszystkim dla mnie jesteś Ty.
2. Jedno z Tobą w ludzkim życiu,
Człowieczeństwo dziś mam Twe;
Twoje pełne posłuszeństwo
W nim dostępne dla mnie jest.
3. Jedno z Tobą w Twojej śmierci,
Krzyż już mi położył kres;
Tak! Umarłem już dla świata,
Świat umarły dla mnie jest.
4. Jedno z Tobą w zmartwychwstaniu,
Już wzbudzony z martwych, bym
Mógł żyć w Tobie, mając życie
Którym we mnie jesteś Ty.
5. Jedno w Twym wniebowstąpieniu,
Z Tobą tam me miejsce jest;
Tu na świecie obcy, pielgrzym,
W Tobie skryte życie me.
6. Jedno z Tobą na twym tronie,
W Twojej władzy udział mam;
Z Tobą dzielę jedno życie —
We mnie Ty, a w Tobie ja.

BOŻA EKONOMIA W WIERZE

Poselstwo pierwsze

Głębsze znaczenie wiary

Wersety biblijne: Hbr 11:1, 5–6; 3:7–8a,
12–13, 15a; 4:7.

I. Wiara to konkretyzacja Bożych faktów:

- A. List do Hebrajczyków 11:1 mówi: „Wiara zaś jest konkretyzacją rzeczy, na które ma się nadzieję, przekonaniem o rzeczach, których się nie widzi”; słowo *konkretyzacja* oznacza zdolność uczynienia czegoś rzeczywistym (oczy konkretyzują kolory, uszy — dźwięki itd.); tak więc istnienie danej rzeczy to jedno, a konkretyzowanie jej — co innego.
- B. Wszystkie fakty odnotowane w Biblii są rzeczywiste; jednakże fakty te można konkretyzować jedynie przez wiarę, ponieważ jest ona konkretyzacją rzeczy, na które ma się nadzieję, przekonaniem o rzeczach, których się nie widzi.
- C. Potrzebujemy wiary, żeby konkretyzować duchowe, boskie fakty, tak jak potrzebujemy oczu, uszu i rąk, żeby konkretyzować fizyczne obiekty; wiara to nie umysłowe zrozumienie prawdy, lecz ujrzenie boskiego faktu i jego konkretyzacja; musimy konkretyzować dokonane fakty związane z osobą Chrystusa, Jego życiem i dziełem, czyli muszą się one stać dla nas rzeczywiste.
- D. Wierzyć to ćwiczyć ducha wiary (2 Kor 4:13), żeby konkretyzować boskie fakty; kiedy już wierzymy, mówiąc „amen” na Boże słowo, konkretyzujemy boskie fakty

i je posiadamy; amen nie oznacza pragnienia, by coś się dokonało, lecz oznajmienie, że coś się z pewnością dokona i że nie ma co do tego żadnej wątpliwości; kiedy wierzymy, przyjmujemy to, co Pan już obiecał, że uczyni.

II. Wiara to konkretyzacja substancji prawdy (Hbr 11:1), to jest rzeczywistości treści Bożej nowotestamentowej ekonomii:

- A. Wiara ta przydzielona jest wszystkim wierzącym w Chrystusa jako ich dział, i jest równie drogocenna dla wszystkich, którzy ją otrzymali — 2 P 1:1; por. Kol 1:12.
- B. Ponieważ wiara ta jest działem danym nam od Boga, jest dla nas czymś obiektywnym w boskiej prawdzie; wprowadza jednak w nas całą treść tego, co konkretyzuje, czyniąc ją wraz z samą sobą (wiara) czymś subiektywnym w naszym doświadczeniu.
- C. Można to porównać do fotografowania: krajobraz (prawda) i widzenie (wiara) są czymś obiektywnym dla aparatu (nas); kiedy jednak światło (Duch) wprowadza krajobraz na film (naszego ducha) w aparacie, zarówno widzenie, jak i krajobraz stają się dla aparatu czymś subiektywnym.

III. Wiara oznacza, że wierzymy, iż Bóg jest, a nas nie ma — Hbr 11:5–6, 1–2; 2 Kor 4:13, 18:

- A. Bez wiary nie można być miłym Bogu ani Go uszczęśliwić — Hbr 11:6a.
- B. Wierzyć, że Bóg jest, to wierzyć, że On jest dla nas wszystkim, a my jesteśmy niczym — J 8:58; Koh 1:2.
- C. Wierzyć, że Bóg jest, wskazuje, iż nas nie ma; On musi być jedyną, wyjątkową osobą we wszystkim, my zaś musimy być niczym we wszystkim — Rdz 5:24; Hbr 11:5.

- D. Wierzyć, że Bóg jest, to zapierać się swego „ja”; w całym wszechświecie On jest, a my wszyscy jesteśmy niczym — Łk 9:23.
- E. Nie powinienem być czymś; nie powinienem istnieć; jedynie On powinien istnieć — „już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” — Ga 2:20.
- F. Przed swoim przeniesieniem Henoch uzyskał świadectwo, że był miły Bogu (Hbr 11:5–6); stale chodził z Bogiem, pnąc się wzwyż dzień i noc przez trzysta lat, ćwicząc swą wiarę, by wierzyć, że Bóg jest, stając się co dzień bliższy Bogu i bardziej jedno z Bogiem, „a potem go nie było, gdyż zabrał go Bóg” — Rdz 5:22–24; por. Pnp 8:5a.

IV. Wiara oznacza, iż wierzymy, że Bóg jest i że nagradza tych, którzy pilnie Go szukają — Hbr 11:6; Rdz 15:1; Flp 3:8, 14:

- A. Nagrodą Henocha był najwyższy stopień życia — uniknięcie śmierci — Hbr 11:5a; 2 Kor 5:4; Rz 8:6, 10–11; 5:17.
- B. Pan nagradza, my zaś musimy Go szukać — Ps 27:4, 8; 42:2–3; 43:4; 73:25; 119:2, 10.
- C. Jesteśmy tymi, którzy żyją przez wiarę, odwracając wzrok ku nagrodzie, jaką jest bezgraniczne radowanie się Chrystusem w tysiącletnim królestwie, i — jak Mojżesz — trwając niezłomnie jako ci, którzy widzą Niewidzialnego — Flp 3:14; Hbr 11:26–27.

V. Wiara jest zakorzeniona w Bożych wielkich, wiecznych i boskich faktach zagwarantowanych nam w formie przymierza w świętym Bożym Słowie; subiektywna wiara wierzących znajduje się w ich duchu, co czyni ich zespolonego ducha duchem wiary — 2 Kor 4:13 i przyp. 2:

- A. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć w to, iż Bóg jest miłością — 1 J 4:8.
- B. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć w to, iż Boża łaska jest wystarczająca — 2 Kor 12:9.
- C. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć w to, że Chrystus jest w stanie zbawić nas do końca — Hbr 7:25.
- D. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć w to, że jesteśmy w Chrystusie i że On jest w nas, i że my i On jesteśmy jedno — 1 Kor 1:30; Kol 1:27; J 14:20; 15:5.
- E. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć w to, że jesteśmy Bożymi dziećmi i dziedzicami — Rz 8:16–17.
- F. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć w to, że staliśmy się pełni w Chrystusie — Kol 2:10.
- G. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć w to, że jesteśmy świątynią żywego Boga i że nasze ciało jest świątynią Ducha Świętego w naszym wnętrzu — 1 Kor 3:16; 6:19; 2 Kor 6:16.
- H. Przeciwstawiamy się diabłu, będąc mocni w swej subiektywnej wierze w Bożą chroniącą moc i pełną miłości troskę — 1 P 5:8–9:
1. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć, iż Pan został ujawniony, aby zniszczyć dzieła diabła — 1 J 3:8.
  2. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć, iż Pańska śmierć zniszczyła tego, który ma potęgę śmierci, to znaczy diabła — Hbr 2:14.
  3. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć, iż Pańskie zmartwychwstanie przyniosło wstyd szatanowi; życie zmartwychwstania to życie, którego śmierć nie może dotknąć, które wznosi się

ponad nią, czyli wykracza poza jej granice, i które z niej wychodzi oraz którego ona nie zdoła utrzymać — Dz 2:23–24; Flp 3:10; Kol 2:12–15, 20; 3:1; J 14:30.

4. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć, iż Pańskie wniebowstąpienie umieściło Go wysoko ponad mocą szatana — Ef 1:20–22; 2:6; 6:11, 13.
5. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby wierzyć, iż zwycięstwo odniesione przez Pana jest zupełne i że całe nasze życie zawiera się w tym zwycięstwie; musimy widzieć, że już zwyciężyliśmy i że walczymy z pozycji zwycięstwa, żeby utrzymać swe zwycięstwo; możemy zwyciężać, ponieważ zawieramy się w Panu, który jest wiodącym Zwycięzcą; On jest Głową, centrum, rzeczywistością, życiem i naturą dziecka-mężczyzny, a dziecko-mężczyzna — podążający za Panem zwycięzcy — jest Jego Ciałem — Obj 3:21; 12:5.

VI. Wszystko, co mamy duchowego w Chrystusie, urzeczywistniamy i urealniamy przez wiarę:

- A. Wiara otwiera drzwi każdemu błogosławieństwu, które jest nasze w Chrystusie — 2 Tm 3:15; Ef 1:3.
- B. Wiara odcina upadłe ciało wraz z jego naturalną energią i staraniem i daje nam dostęp do Bożej łaski oraz pozwala nam pewnie w niej stać; łaską tą jest Trójjedyny Bóg, przetworzony, abyśmy mogli w Niego wejść i się Nim radować — Rz 5:2.
- C. Wszyscy jesteście „synami Boga poprzez wiarę w Chrystusa Jezusa” — Ga 3:26.
- D. Sprawiedliwość — czyli sam Bóg, którego przejawiamy swoim życiem — jest poprzez wiarę w Chrystusa; gdy doceniamy Chrystusa, On sam wlewa się w nas i staje naszą wiarą — wiarą Chrystusa, która wprowadza nas w organiczny związek z Nim — Flp 3:9.

- E. Jesteśmy uświęceni w aspekcie pozycji, czyli przesy-
ceni Bogiem — naszym majątkiem, z którego możemy
dzisiaj korzystać — i przeobrażeni; przeobrażenia tego
dokonuje święta Boża natura za pomocą samej sie-
bie — Dz 26:18; Rz 6:19, 22; 2 Kor 3:18.
- F. Wewnętrzznego oczyszczenia serca człowieka może
dokonać jedynie Duch Święty boskim życiem przez
wiarę.
- G. Chrystus czyni sobie dom głęboko w naszych sercach
poprzez wiarę; to, że mieszka On w nas, jest tajemnicze
i abstrakcyjne, a pojmujemy to nie za pomocą fizycz-
nych zmysłów, lecz zmysłem wiary — Ef 3–17.
- H. W chwili odrodzenia uwierzyliśmy w Chrystusa, a tak-
że otrzymaliśmy Ducha przez wiarę; Duch ten jest
ostatecznym błogosławieństwem ewangelii; po odro-
dzeniu Bóg stale zaopatruje nas w Ducha, a przyjmo-
wanie przez nas Ducha ma miejsce przez całe życie,
ma charakter ciągły, i odbywa się za sprawą słuchania
wiary — Ga 3:2–5, 14.
- I. Dziedziczymy Boże obietnice poprzez wiarę — Hbr
6:12.
- J. Odnosimy zwycięstwo nad światem poprzez wiarę,
która uzdalnia nas do tego, by zwyciężać świat zorga-
nizowany i zawłaszczony przez szatana.
- K. Odnosimy zwycięstwo nad złym, biorąc tarczę wiary,
która jest w stanie zgasić wszystkie płonące strzały
złego, czyli szatańskie pokusy, propozycje, wątpliwo-
ści, pytania, kłamstwa i ataki — Ef 6:16.
- L. Poprzez wiarę możemy zwyciężać pośród wszel-
kich okoliczności przynoszących cierpienia i trudno-
ści — Hbr 11:33–34.
- M. Jesteśmy zachowywani mocą Boga poprzez wiarę i po-
przez wiarę mamy moc — 1 P 1:5; Mt 17:19–20; 21:21–
22.

VII. „Uważajcie, bracia, żeby czasem nie było w kimś z was złego serca niewiary przejawiającego się w odstępieniu od Boga żywego. Lecz nawołujcie siebie nawzajem każdego dnia, dopóki nazywa się »dzisiaj«, aby ktoś z was nie uległ zatwardziałości przez zwodniczość grzechu [...] »Dzisiaj, jeśli usłyszycie Jego głos, nie zatwardzajcie serc waszych jak wtedy, gdy pobudziliście Mnie do gniewu«” — Hbr 3:12–13, 15a:

- A. *Odstąpić* znaczy również *odwrócić się*; kiedy ćwiczymy swego ducha wiary, a nasze serce jest zwrócone ku Panu, zasłona zostaje zdjęta i możemy oglądać Go jako Boga chwały z odsłoniętą twarzą, dzięki czemu może On nieustannie wlewać w nas siebie, swój pierwiastek wiary, byśmy mogli żyć przez Niego jako naszą wiarę i trwać w procesie przeobrażenia od jednego stopnia chwały do drugiego w ten sam obraz zmartwychwstałego i otoczonego chwałą Chrystusa — 2 Kor 4:13; 3:16–18; por. Rdz 1:26; Iz 43:7.
- B. Musimy zobaczyć to, że niewiara jest największym grzechem; jesteśmy wierzącymi, którzy postępują przez wiarę, a nie przez wygląd (2 Kor 5:7); wierzący to ktoś, kto nie pokłada ufności w tym, co się widzi, ale przyjmuje pewne rzeczy, których się nie widzi, wyznaje je i urzeczywistnia przez wiarę.
- C. Zwycięzamy diabła, oskarżyciela braci, ogłaszając boskie fakty, co stanowi słowo naszego świadectwa (Obj 12:10–11); podążamy za Panem jako Tym, który odpowiedział wrogowi nie własnymi słowami, lecz powtórzył: „Napisane jest [...]” — Mt 4:4, 7, 10.
- D. Nie powinniśmy wierzyć we własne uczucia, lecz w boskie fakty zawarte w świętym Bożym Słowie; musimy uczyć się ogłaszać boskie, mistyczne i wieczne fakty dotyczące tego, co Pan uczynił, co czyni i co uczyni

w nas, dla nas i przez nas w celu realizacji swej wiecznej ekonomii; kiedy Bóg coś mówi, i my powinniśmy to mówić po prostu dlatego, że tak mówi Biblia.

VIII. Będąc ludźmi wiary, jesteśmy ludźmi dnia dzisiejszego; pierwszy punkt dotyczący bieżącego sposobu praktykowania obecnego Pańskiego poruszania się polega na napełnieniu się Duchem od wewnątrz i na zewnątrz, w aspekcie istotowym i ekonomicznym, ze względu na nasze życie i dzieło „dzisiaj” — Dz 2:4; 13:52; Hbr 3:7–8a, 13, 15; 4:7:

„Zapomnijcie o radowaniu się Chrystusem wczoraj. Potrzebujecie czegoś świeżego. Potrzebujecie czegoś bieżącego. Pan był tam w sali spotkań Elden, ale teraz już Go tam nie ma. Jest obecnie tutaj i porusza się w swoim odzyskiwaniu, i jest w was. Gdziekolwiek się znajdujecie, On jest w was i jest w was teraz. Czy sądzicie, że powtarza On wszystko to, co uczynił dawniej? On niczego nie powtarza. Zawsze idzie naprzód, wciąż naprzód. Pan działa. Porusza się.

Czy jesteście ludźmi dnia wczorajszego? Wszyscy powinniśmy być ludźmi dnia dzisiejszego. Każdy dzień to dzisiaj. Dla niektórych każdy dzień to jutro, a dla innych — wczoraj. Jesteśmy ludźmi dnia dzisiejszego. Nie mówcie o swoich dawnych doświadczeniach z przeszłości. Mówcie o doświadczeniach dzisiejszych. [...] Każdy dzień to dzisiaj. Nie mamy wczoraj. Mieliśmy je, ale teraz już go nie mamy. Nigdy nie będziemy mieli jutra. Cały czas, jaki mamy, to dzisiaj. Każdy dzień to dzisiaj. Kiedy wejdziemy do Nowej Jerozolimy, będziemy mieli dzisiaj, ponieważ w wieczności każdy dzień będzie dzisiaj. Jedynym dniem, jaki mamy, jest dzisiaj. Napełniajcie się dzisiaj [Duchem] wewnątrz. Napełniajcie się dzisiaj [Duchem] zewnątrz. Napełniajcie się dzisiaj” (*The*

Way to Practice the Lord's Present Move, w: The Collected Works of Witness Lee, 1985, t. 5, s. 484–485).

© 2022 *Living Stream Ministry*

Specjalna społeczność

Hymn nr 297

1. Módl się, w kontakt wejdź z Jezusem,
W swoim duchu szukaj Go;
Trwać chciej w Jego obecności,
Czekaj tam na Jego głos.

Ref.: Módl się, w kontakt wejdź z Jezusem,
W swoim duchu szukaj Go;
Trwać chciej w Jego obecności,
Czekaj tam na Jego głos.

2. Módl się, w kontakt wejdź z Jezusem,
Otwórz Mu istotę swą,
Z odsłoniętą twarzą patrząc,
Prosty i prawdziwy bądź.
3. Módl się, w kontakt wejdź z Jezusem,
Ufnie poszukując Go;
Chciej Go dotknąć jako Ducha,
Otaczając Go swą czcią.
4. Módl się, w kontakt wejdź z Jezusem,
Odlóż udawanie, grę,
Proś Go zawsze według ducha,
Tym odczuciem kieruj się.
5. Módl się, w kontakt wejdź z Jezusem,
Spróbuj szczerze słuchać Go,
By wyjawiał ci swe plany,
Wewnątrz Mu poddany bądź.
6. Módl się, w kontakt wejdź z Jezusem,
W Jego pięknie zanurz się,
Aby Jego znakomitość
W tobie wyrażała się.

Specjalna społeczność

Hymn nr 294

1. W Święte Świętych wejdź, tam, gdzie łaski tron,
By łaski strumień mógł biec;
W Święte Świętych wejdź, tam, gdzie łaski tron,
By łaski strumień mógł biec.
Alleluja! Alleluja!
By łaski strumień mógł biec;
Alleluja! Alleluja!
By łaski strumień mógł biec.
2. W Świętym Świętych żyj, Pana widząc twarz,
Wnet załśni oblicze twe;
W Świętym Świętych żyj, Pana widząc twarz,
Wnet załśni oblicze twe.
Alleluja! Alleluja!
Wnet załśni oblicze twe;
Alleluja! Alleluja!
Wnet załśni oblicze twe.
3. W ducha swego wejdź, w nim kadzidło spal,
Ze źródła życia napij się;
W ducha swego wejdź, w nim kadzidło spal,
Ze źródła życia napij się!
Alleluja! Alleluja!
Ze źródła życia napij się!
Alleluja! Alleluja!
Ze źródła życia napij się!

Spotkanie stołu Pańskiego

Hymn nr 55

1. Patrz! Na wyniosłym nieba tronie
Zasiada Chrystus Jezus — Pan;
Jako człowieka Bóg Go wywyższył,
Koronę chwały Bożej dał!
2. On się w naturę przyodział ludzką,
Wypełnił Boży plan przez swą śmierć,
Potem cieleśnie z martwych powstał,
Do nieba jako człowiek wszedł.
3. W Nim Bóg na ziemi żył unізony
I miał z człowiekiem mieszkanie swe;
W Nim człowiek w niebie jest wywyższony
I pojednany z Bogiem jest.
4. On — Bóg zespolił się z człowiekiem,
By Bóg w człowieku świadectwo miał;
On — człowiek z Bogiem jest scalony,
Dziś człowiek w Bogu chwałę ma.
5. Od Pana uwielbionego w niebie
Duch wszechzawierający zszedł,
By o Jezusa świadczyć Osobie,
O Jego dziele głosić wieść.
6. Dziś z otoczonym chwałą Jezusem
Kościół prawdziwie jedno jest;
Teraz przez Ducha tego Jezusa
Członki Jego budują się.
7. Patrz! Na wyniosłym nieba tronie
Zasiada człowiek — wszystkich Pan;
To Chrystus Jezus nasz Wybawiciel,
Koronę chwały wieczną ma!

Spotkanie stołu Pańskiego

Hymn nr 95

1. Na miłości stole Twym
Ustawione kielich, chleb;
Udział mając, Panie, w nich,
Tobą tu karmimy się.
Jakże dziękujemy za
Błogosławieństw kielich ten,
Za zbawienie pełne w nim,
Wszystko, co w nim dać nam chcesz.
2. On Twą krwią przelaną, byś
Mógł przebaczyć grzechy nam;
On przymierzem dla nas, by
Twe błogosławieństwa dać.
Śmierci Tyś skosztował i
Kielich gniewu wypił sam,
Błogosławieństw kielich tak
Jako dział zyskując nam.
3. W nim udziałem naszym Bóg,
Upadliśmy, tracąc Go,
Lecz Tyś przelał swoją krew,
Aby nam był wszystkim On.
Odkupienie, życia dar,
Pokój — wszystko mamy w nim;
W tym, co zaplanował Bóg,
Pewny udział mamy dziś.
4. Boski, pełen kielich ten
Wiecznie nam dostępny już,
A niebiański jego smak
Dla nas przygotował Bóg.
I w miłości pijąc go,
Wspominamy, Panie, Cię;
Tak też całe dzieło Twe
W duchu działem naszym jest.

Spotkanie stołu Pańskiego

Hymn nr 51

1. Jak wielkie odkupienie Twe,
Łaskawy Panie mój!
Ty uczyniłeś dla mnie to,
Bym mógł być zawsze Twój.
Tyś boski, tajemniczy jest,
Przekraczasz myśli me;
Twe odkupienie wielkie tak!
Brak sił, by wielbić je.
2. Na krzyżu Twój przebito bok,
Krew, woda trysły zeń,
By boskie życie rozdać nam,
Odkupić to, co Twe.
Bóg przyjął nas, bo Twoja krew
Już zmyła wszelki grzech,
A odrodzenie życiem Twym
Jednoczy z nami Cię.
3. Tyś ziarnem, które pękło, by
Tak wiele ziaren mieć
I mieszać, uformować je,
By Ciałem stały się.
Jesteśmy dziś przyrostem Twym,
Tyś zawartością w nas;
Ty przez nas życie żyjesz swe,
By w nas Cię ujrzał świat.
4. Jesteśmy Ciałem Twoim, więc
Dziś w nas osiedlasz się;
Tu możesz swój uzyskać dom
I powierników mieć.
Odpowiedniczką Twoją my,
By zadowolić Cię;
Dziś w jednym Ciele z Tobą wraz
Cieszymy Tobą się.
5. Gdy wspominamy tutaj Cię,
Symbole widząc Twe,
Za odkupienie pełne tak

Przelewa chwała się.
Dziś uwielbiamy, Panie, Cię —
Jesteśmy Ciałem Twym,
Mieszkańcem i małżonką Twa,
Więc dziękujemy Ci.

Spotkanie stołu Pańskiego

Hymn nr 8

1. Nasz Ojczy, jesteś wiecznie zielony,
Wciąż nowy jesteś tak;
Ty jesteś wiecznie żyjącym Panem,
Jak rosa świeżość Twa.

Ref.: O, Ojczy, jesteś niezmienny,
Ty nie starzejesz się;
Przez niezliczone wieki świeżość Twa
Nam objawia się.
2. Bez Ciebie, Boga, który jest „nowy”,
Niszczycie wszystko wnet,
Lecz z Tobą wszystko zawsze jest świeże,
Nie zmienia nigdy się.
3. W błogosławieństwach, które nam dałeś,
Zawarłeś świeżość swą;
Przymierze Tve pozostaje nowe,
Tve drogi takie są.
4. Jesteśmy teraz nowym stworzeniem —
Duch, serce — nowe są;
Co dzień nowego życia udzielasz
I nas odnawiasz wciąż.
5. Nowymi będą ziemia i niebo,
I nowym — miasto Tve;
Co miesiąc będą świeże owoce —
Tam wszystko nowe jest.
6. Ty zawsze jesteś nowy i wszystko,
Co w Tobie, nowe jest;
Śpiewamy Tobie pieśń wiecznie nową,
Na nowo chwaląc Cię!

Poselstwo drugie

Biec w chrześcijańskim wyścigu, żeby zdobyć nagrodę, odwracając wzrok ku Jezusowi, Sprawcy i Doskonalicielowi naszej wiary

Wersety biblijne: Hbr 12:1–2; 1 Kor 9:24; Flp 3:13–14;
2 Tm 4:7–8; Rz 12:3; Pnp 1:4; Jr 31:3.

I. „Dlatego i my, mając tak wielką chmurę świadków, która nas otacza, odłóżmy każde obciążenie i grzech, który nas tak łatwo oplątuje, i z wytrwałością biegnijmy w wyścigu, który jest przed nami” — Hbr 12:1:

A. Chmura, obłok, służy prowadzeniu ludu, aby szedł on za Panem (Lb 9:15–22), a Pan jest w chmurze, obłoku, aby być z ludem (Wj 13:21–22); słowo greckie przetłumaczone jako *świadkowie* wskazuje na znaczenie „męczennicy” (Dz 1:8):

1. Będąc z ludźmi wiary, możemy mieć Pańską obecność i Jego prowadzenie; wszyscy ludzie wiary, ludzie kościoła, są tym obłokiem; najlepszym sposobem na szukanie Pańskiej obecności jest przyjść do kościoła.
2. Jeśli ktoś szuka Pańskiego prowadzenia, musi podążać za obłokiem, kościołem; Pan jest w obłoku, co oznacza, że jest z ludźmi wiary.
3. Ponieważ jesteśmy ludźmi wiary, jesteśmy dzisiejszym obłokiem, a inni mogą podążać za Panem, podążając za nami; ci, którzy Go szukają, mogą u nas znaleźć Jego obecność — por. 1 Kor 14:24–25; Ps 36:9–10; 16:11.

B. Życie chrześcijańskie to wyścig; każdy zbawiony chrześcijanin musi biec w wyścigu, aby zdobyć nagrodę (1 Kor 9:24) — nie zbawienie w znaczeniu ogólnym (Ef 2:8; 1 Kor 3:15), lecz nagrodę w znaczeniu szczególnym (Hbr 10:35; 1 Kor 3:14); apostoł Paweł biegł w wyścigu i zdobył nagrodę (9:26–27; Flp 3:13–14; 2 Tm 4:7–8):

1. Obciążenie to ciężar, brzemień, utrudnienie; ci, którzy biegają w wyścigu, zrzucają z siebie każdy zbędny ciężar, każde obciążenie, które przeszkadza, aby nic nie utrudniło im wygrania wyścigu.
  2. W tym kontekście jedynym opłatającym grzechem był dobrowolny grzech porzucenia wspólnego gromadzenia się ze świętymi, zejścia z drogi nowego przymierza w Bożej ekonomii i powrotu do judaizmu (Hbr 10:26); zarówno utrudniający ciężar, jak i opłatający grzech przeszkodziłyby hebrajskim wierzącym i nie pozwoliły im biec w niebiańskim wyścigu na drodze nowego przymierza, drodze podążania za Jezusem.
- C. Musimy biec z wytrwałością i prosić Pana, by kierował nasze serca do miłości Boga i do wytrwałości Chrystusa — 2 Tes 3:5:
1. Ta miłość jest naszą miłością wobec Boga, wynikającą z Bożej miłości (1 J 4:19), która została wylana do naszych serc (Rz 5:5).
  2. Ta wytrwałość polega na tym, by wytrwać wytrwałością Chrystusa, której zaznajemy i której doświadczamy — por. Obj 1:9.

II. „Odwracając wzrok ku Jezusowi, Sprawcy i Doskonalicielowi naszej wiary, który ze względu na radość, która była przed Nim, wytrwał krzyż, gardząc wstydem, i zasiadł po prawej ręce tronu Boga” — Hbr 12:2:

- A. Możemy prowadzić życie chrześcijańskie, biec w chrześcijańskim wyścigu, odwracając wzrok ku Jezusowi z całą uwagą przez to, że odwracamy się od wszystkiego innego:
1. Wspaniały Jezus, osadzony na tronie w niebie i ukoronowany chwałą i szacunkiem (2:9), jest najbardziej pociągającym obiektem we wszechświecie.
  2. Przypomina On ogromny magnes, przyciągający do siebie wszystkich, którzy Go szukają — Pnp 1:4; Oz 11:4; Jr 31:3.

3. Dzięki temu, że pociąga nas Jego urzekające piękno (czarujący, przyjemny, zachwycający charakter) odwracamy wzrok od wszystkiego, co Nim nie jest — Ps 27:4.
  4. Gdyby nie Jego czar, jak inaczej moglibyśmy odwracać wzrok od tylu rzeczy, które rozpraszą nas na tej ziemi?
- B. Jezus jest Sprawcą wiary, Tym, który daje jej początek, Wprowadzającym, źródłem i przyczyną wiary; w swoim naturalnym człowieku nie mamy zdolności wierzenia, ale gdy kierujemy wzrok ku Jezusowi, On jako życiodajny Duch (1 Kor 15:45) przelewa w nas siebie, pierwiastek wiary.
  - C. Wówczas w naszej istocie samorzutnie pojawia się swego rodzaju wierzenie i mamy wiarę, by w Niego uwierzyć; wiara ta nie jest z nas samych, lecz z Niego, który udziela nam siebie jako pierwiastka wiary, by wierzyć za nas.
  - D. Wiara to sam Chrystus, który wierzy za nas w bardzo subiektywny sposób; przelewa w nas siebie, wbudowując się w nas, aż sama Jego osoba staje się pierwiastkiem wiary w naszej istocie.
  - E. Dlatego to nie my wierzymy; On wierzy w nas; w ten sposób czyni nas wierzącymi istotami (por. Dz 6:5; 11:22–24a); z pozoru to my wierzymy, a tak naprawdę to On wierzy; oto prawdziwa wiara.
  - F. Wiara to zdolność konkretyzująca, szósty zmysł, dzięki któremu konkretyzujemy, nadajemy substancję temu, czego się nie widzi lub na co ma się nadzieję — Hbr 11:1:
    1. Konkretyzowanie to zdolność, która umożliwia nam urzeczywistnianie substancji.
    2. Funkcja naszych pięciu zmysłów polega na konkretyzowaniu rzeczy z zewnętrznego świata za sprawą przekazywania tego wszystkiego, co obiektywne, do naszego wnętrza, aby stało się to naszym subiektywnym doświadczeniem.

3. Tak jak oko służy do patrzenia, ucho do słuchania, a nos do wąchania, tak wiara, nasz duch wiary, jest organem, za pomocą którego konkretyzujemy w swoim wnętrzu cały niewidzialny duchowy świat — 2 Kor 4:13.
  4. W boskiej i mistycznej sferze zwieńczonego Ducha możemy ćwiczyć ducha wiary wraz z duchowymi zmysłami pozwalającymi nam widzieć Pana (Ef 1:18; Mt 5:8; Hi 42:5), słyszeć Go (Ga 3:2; Obj 2:7a), dotykać (Mt 9:21; 14:36; J 4:24), kosztować (Ps 34:9; 1 P 2:2–3) i wąchać, co przepaja nas Nim do takiego stopnia, że stajemy się „zapachem Chrystusa” (2 Kor 2:15), a nasze chrześcijańskie postępowanie w miłości jest słodko pachnącą wonią dla Boga (Ef 5:2); ponadto, będąc wierzącymi, którzy w miłości poszukują Boga, stajemy się na koniec dojrzałym w życiu do takiego stopnia, że mamy duchową intuicję i zmysł węchu — wyostrzony i wyczulony zmysł rozróżniania tego, co jest z Boga, a co nie (Pnp 7:4b; Flp 1:9).
- G. Wiara, konkretyzacja tego, na co ma się nadzieję, zapewnia nas i przekonuje nas o tym, czego się nie widzi; dlatego wiara jest oznaką, dowodem, tego, czego się nie widzi — Hbr 11:1:
1. „W nadziei bowiem zostaliśmy zbawieni. Ale nadzieja, którą się widzi, nie jest nadzieją, bo kto ma nadzieję na to, co widzi? Jeśli jednak mamy nadzieję na to, czego nie widzimy, to gorliwie wyczekujemy tego przez wytrwałość” — Rz 8:24–25.
  2. Nasze życie powinno być życiem nadziei, która towarzyszy wierze i trwa z wiarą (1 P 1:21; 1 Kor 13:13); powinniśmy być tymi, którzy „postępują śladami tej wiary naszego ojca Abrahama” (Rz 4:12), który „wbrew nadziei uwierzył w nadziei” (w. 18).
  3. Musimy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby postępować przez wiarę, a nie przez to, co się widzi (2 Kor

14:13; 5:7); nie zważamy, nie patrzymy, „na to, co się widzi, lecz na to, czego się nie widzi; to bowiem, co się widzi, jest tymczasowe, to zaś, czego się nie widzi, jest wieczne” (4:18).

4. Życie chrześcijańskie to życie tego, czego się nie widzi; degradacja kościoła to odejście od tego, czego się nie widzi, w kierunku tego, co się widzi — Hbr 11:27; 1 P 1:8; Ga 6:10.

5. Odzyskiwanie Pańskie polega na wyprowadzaniu Jego kościoła ze sfery tego, co się widzi, i wprowadzaniu go w to, czego się nie widzi.

H. Jezus jest Doskonalicielem, Dokończycielem, Dopełniacielem naszej wiary — Hbr 12:2a:

1. Jeśli będziemy nieustannie kierować wzrok ku Niemu, dokończy On i dopełni wiarę, której potrzebujemy, by biec w niebiańskim wyścigu — w. 1.

2. Wszyscy mamy tę samą wiarę pod względem jakości, ale ilość tej wiary zależy od tego, ile mamy styczności z żywym Bogiem, żeby mógł się On w nas powiększać — Rz 12:3:

a. Wiara na etapie rozwoju pochodzi z kontaktowania się z Trójjedynym Bogiem, który jest w nas wiarą — 1 Tes 5:17.

b. Otrzymamy taką wiarę, kontaktując się z jej źródłem, Panem, przetworzonym i zwieńczonym Bogiem, poprzez wzywanie Go, modlitwę do Niego i modlitewne czytanie Jego słowa — Hbr 4:16; Rz 10:12; 2 Tm 2:22; Ef 6:17–18; Hbr 4:2.

c. Kiedy się z Nim kontaktujemy, On w nas się przelewa i panuje pośród nas wzajemność wiary; doznajemy zachęty dzięki tej wzajemnej wierze, która jest w nas — Rz 1:12; Flm 6.

3. Nasz odrodzony duch, duch wiary, jest zwycięstwem, które zwycięża świat zorganizowany i zawłaszczony przez szatana — 1 J 5:4; J 3:6; 2 Kor 4:13; 1 J 5:18.

4. Niepowstrzymana i nieograniczona moc wiary skła-

nia tysiące wierzących do tego, by cierpieć dla Pana, narażać dla Niego swe życie i stać się zwycięskimi posłanymi wierzącymi i męczennikami, w celu zrealizowania wiecznej Bożej ekonomii, która jest w wierze — Łk 18:8; Flp 2:30; Rz 16:3–4; Dz 20:24; 1 Tm 1:4; Hbr 12:3; por. Sdz 8:4.

- I. W świetle Listu do Hebrajczyków 12:2 Jezus „ze względu na radość, która była przed Nim, wytrwał krzyż, gardząc wstydem, i zasiadł po prawej ręce tronu Boga”:
  1. Pan Jezus wiedział, że poprzez swoją śmierć zostanie otoczony chwałą w zmartwychwstaniu (Łk 24:25–26) i że uwolnione zostanie Jego boskie życie, by mógł zrodzić licznych braci, uzyskując w ten sposób swój wyraz (J 12:23–24; Rz 8:29); z powodu radości, która była przed Nim (J 16:20–22), gardził wstydem i zgodził się dobrowolnie na to, aby wydano Go w ręce zagarniętych przez szatana przywódców żydowskich i pogańskich i aby skazali Go oni na śmierć.
  2. Z tego względu Bóg wielce Go wywyższył na niebiosach, posadził po swojej prawej ręce (Mk 16:19; Dz 2:33–35), darował Mu imię, które jest ponad każde imię (Flp 2:9–10), uczynił Go zarówno Panem, jak i Chrystusem (Dz 2:36) i ukoronował chwałą i szacunkiem (Hbr 2:9).
  3. Jeśli skierujemy wzrok ku Niemu, takiej wspaniałej i wszechzawierającej Osobie, usłuży On nam sobą jako niebem, życiem i siłą, przelewając i wlewając w nas wszystko, czym jest, byśmy mogli biec w niebiańskim wyścigu i prowadzić niebiańskie życie na ziemi; w ten sposób przeprowadzi On nas przez ścieżkę całego naszego życia oraz poprowadzi nas do chwały i wprowadzi do niej — 2 Kor 3:16, 18; 1 P 5:4; 2 Tm 4:8.

Poselstwo trzecie

Hymn nr 36

1. Jak słodko Imię Jezus brzmi
W uchu wierzącego Mu!
Usuwa lęki, leczy go
I łagodzi jego ból.
Łagodzi ono jego ból.
Tak! Łagodzi jego ból.
Usuwa lęki, leczy go
I łagodzi jego ból.
2. Zraniony duch zdrowieje w nim,
Spokój ma znękana pierś;
Zgłodniałej duszy manną jest
I strudzeniu kładzie kres.
Strudzeniu ono kładzie kres.
Tak! Strudzeniu kładzie kres.
Zgłodniałej duszy manną jest
I strudzeniu kładzie kres.
3. To Imię Skałą naszą jest,
Tarczą i schronieniem nam;
To niezawodny skarbiec — w nim
Nasz bezmierny zasób łask.
W nim nasz bezmierny zasób łask.
Tak! Bezmierny zasób łask.
To niezawodny skarbiec — w nim
Nasz bezmierny zasób łask.
4. Zbawiciel Jezus — Pasterz, Druh,
Prorok, Kapłan i nasz Król,
Nasz Pan i Życie, Droga, Kres;
Dziś chwałę oddajmy Mu!
Dziś więc oddajmy chwałę Mu!
Tak! Oddajmy chwałę Mu!
Nasz Pan i Życie, Droga, Kres;
Dziś chwałę oddajmy Mu!

5. Trud naszych serc zbyt słaby jest,
Zimna najcieplejsza myśl,
Lecz, gdy ujrzymy wreszcie Cię,
Będziemy Cię w pełni czcić.
Będziemy Ciebie w pełni czcić.
Tak! Będziemy Ciebie czcić.
Lecz, gdy ujrzymy wreszcie Cię,
Będziemy Cię w pełni czcić.
6. Aż dotąd każdym tchnieniem swym
Głosić chcemy miłość Twą;
Nasz tryumf jest w imieniu tym,
Co niweczy śmierci moc.
Niweczy ono śmierci moc.
Tak! Niweczy śmierci moc.
Nasz tryumf jest w imieniu tym,
Co niweczy śmierci moc.

Poselstwo trzecie

Hymn nr 334

1. W imieniu Jezus stójmy dziś,
Zwycięstwo nasze w nim;
Nie w sobie pewność mamy, lecz
Ufamy, Panie, Ci.
I nie cielesny oręż nasz,
Lecz mieczem naszym Duch;
Tak w pełnej Bożej zbroi bój
Toczymy w Panu tu.
2. Wróg knuje, a więc trzeba stać
Niezlomnie, jedność mieć;
Choć ciężki bój i gęsty mrok,
Oprzemy w Panu się!
Gdy jeden w strachu cofa się,
Na resztę ma to wpływ;
Nie zawiedź zatem braci swych,
Lecz oszczędź strapień im.
3. Wie diabeł, że czas krótki ma,
I rozwścieczony jest;
Sztuczkami chce osłabić nas
I zmienić walki bieg.
Cierpienia wciąż dotkliwsze są,
A próby mnożą się;
Moc piekieł atakuje nas
Straszliwiej z każdym dniem.
4. Jak odpowiedzieć mamy więc
W ten walki ciężki czas?
Czy o wygodę własną dbać
I niech wróg pożre nas?
Czy gdy ten konflikt wzmaga się,
Wytrwałość raczej mieć?
Na śmierć i życie walcząc, by
Bóg trwać mógł w chwale swej.

5. W Chrystusie więc będziemy stać,
Bo On Zdobywcą jest,
Dla Niego znosić wszelki ból,
Aż walka skończy się.
Tryumfu moment przyjdzie wnet
I Pan powróci, by
Ten, kto dla Niego cierpi dziś,
Królował wówczas z Nim.

Poselstwo trzecie

Brać tarczę wiary, doświadczać wypróbowania naszej wiary i otrzymać koniec naszej wiary — zbawienie naszych dusz

Wersety biblijne: Ef 6:12, 14–16; 1 Tm 1:5; 2 Tm 1:5;

1 P 1:7, 9; 4:12, 16; Hbr 10:35, 37, 39.

I. Jako członki Ciała Chrystusa zaangażowane w wojnę przeciw „duchowym siłom zła w okręgach niebiańskich”, musimy brać tarczę wiary, którą będziemy mogli „zgasić wszystkie płonące strzały złego” — Ef 6:12, 16:

- A. Tarczy wiary nie wkładamy na siebie, ale ją bierzemy, aby chronić się przed atakami wroga i zgasić wszystkie płonące strzały złego — w. 16.
- B. Musimy sobie uświadomić, że wiara jest tarczą, umieszczoną między nami a szatanem:
  - 1. Wiara to ochrona przed płonącymi strzałami wroga — oskarżeniami, pokusami, propozycjami, wątpliwościami, dociekaniem, kłamstwami, pułapkami i atakami — 2 Kor 2:11.
  - 2. Szatańskie płonące strzały przychodzą w postaci myśli wstrzykiwanych do naszego umysłu; myśli te wydają się być naszymi własnymi myślami, ale pochodzą od szatana.
  - 3. Kiedy te strzały przychodzą, trafiają w tarczę, i te wszystkie płonące strzały złego możemy zgasić — Ef 6:16.
- C. Wiara przychodzi po prawdzie, sprawiedliwości i pokoju — w. 14–15:
  - 1. Potrzebujemy prawdy do przepasania bioder, sprawiedliwości do przykrycia sumienia, pokoju jako oparcia dla naszych stóp i wiary do osłonięcia całej naszej istoty.

2. Jeśli mamy prawdę w naszym codziennym życiu, sprawiedliwość jako przykrycie i pokój jako oparcie, samoczynnie będziemy mieli wiarę — w. 14–16.

D. Tarcza wiary ma kilka aspektów: wiara w Boga (Mk 11:22), wiara w Boże serce (Rz 8:31–39), wiara w Bożą wierność (1 Kor 1:9; 1 J 1:9), wiara w Bożą zdolność (Ef 3:20), wiara w Boże słowo (J 6:63, 68; Dz 20:32), wiara w Bożą wolę (Ef 1:9, 11) i wiara w Bożą suwerenność (Rz 9:19–29).

II. Pierwszy List Piotra 1:7 mówi o wypróbowywaniu naszej wiary:

A. Wypróbowywanie wiary to sprawdzanie w celu zaaprobowania; greckie słowo oddane jako „wypróbowywanie” znaczy „sprawdzanie w celu zaaprobowania”.

B. Wystawiani jesteśmy na próby, ponieważ naszą wiarę należy sprawdzić, zaaprobować — 4:12.

C. Nikt, kto uwierzył w Pana i otrzymał łaskę, nie uniknie sprawdzania wiary — J 3:15, 36; 1:16.

D. Biblia pokazuje, że nie ma wiary bez sprawdzania; wszelka wiara musi zostać sprawdzona — 1 P 1:7; 4:12:

1. Bóg sprawdza naszą wiarę, żebyśmy mogli wzrastać w wierze i w życiu — Ef 4:15:

a. Żaden chrześcijanin nie może wzrastać, jeśli w pierw jego wiara nie zostanie sprawdzona.

b. Kiedy nasza wiara zostaje sprawdzona, samoczynnie wzrastamy — 1 P 2:2; 2 P 3:18; 1 Kor 3:6–7.

2. Bóg sprawdza naszą wiarę, żeby siebie zaspokoić — dowodzi tego, że mamy prawdziwą wiarę — 1 P 1:7:

a. To właśnie prawdziwa wiara zaspokaja Boga — 1 Tm 1:5; 2 Tm 1:5.

b. Wiara, która została zaaprobowana, jest chwałą dla Bożego imienia — 1 P 4:11; J 12:28:

1) Boże imię zostaje w tym świecie otoczone chwałą za sprawą zaaprobowanej wiary — 1 P 1:7.

- 2) Kiedy przechodzimy przez uciski, doznajemy prześladowań, przeszkód i ciemności, lecz nadal po tych sprawdzianach i próbach wiarymy i niezłomnie stoimy, wiara ta otoczy chwałą Boże imię — 2:12; 4:12, 16.
- E. Zaaprobowanie wiary wynika stąd, że jest ona właściwa; akcent nie pada tu na wiarę, lecz na wypróbowywanie, jakiemu jest ona poddawana przez próby, które przychodzą poprzez cierpienia — 1:7.
- F. W wersecie 7 Piotr mówi, że wypróbowywanie naszej wiary jest „o wiele cenniejsze niż złota, które ginie, choć przez ogień jest wypróbowywane”:
1. Słowa *o wiele cenniejsze niż złota [...] jest wypróbowywane* nie odnoszą się do wiary, lecz do wypróbowywania.
  2. Oznacza to, że wypróbowywanie naszej wiary jest o wiele cenniejsze niż wypróbowywanie złota:
    - a. Porównuje się tu wypróbowywanie naszej wiary z wypróbowaniem złota.
    - b. Złoto wypróbowuje się oczyszczającym ogniem; podobnie naszą wiarę wypróbowuje się, poddając ją próbom.
- G. To nie sama wiara, lecz próbowanie, wypróbowywanie, wiary ma się okazać być ku wysławianiu — w. 7–8:
1. Można to porównać do egzaminu, jaki zdaje uczeń w szkole: to nie sama nauka danego ucznia spotyka się z aprobatą, tylko wynik egzaminu.
  2. Jeśli wynik wypróbowywania naszej wiary okaże się pozytywny, zaowocuje ono wysławianiem, chwałą i szacunkiem przy objawieniu się Jezusa Chrystusa — w. 7–8:
    - a. Pan jest dzisiaj z nami (Mt 28:20), lecz w sposób ukryty, zawoalowany.
    - b. Jego powrót będzie Jego objawieniem się, gdy wszyscy jawnie Go zobaczą.

c. Wówczas objawi się nie tylko On, lecz także wypróbowanie naszej wiary.

III. Gdy wypróbowywanie naszej wiary okazuje się być ku wysławianiu, chwale i szacunkowi, otrzymujemy w rezultacie koniec naszej wiary — zbawienie naszych dusz — 1 P 1:9:

A. Zbawienie w wersecie 5 to pełne zbawienie, ostateczne zbawienie, zbawienie dokonane przez Trójjedynego Boga; odnosi się zwłaszcza do zbawienia naszych dusz od wynikającej z dyspensacji kary, którą jest Pańskie wychowywanie związane z Jego rządami, przy Jego powrocie.

B. Na tym polega zbawienie — zbawienie naszych dusz — które jest gotowe, aby zostało nam objawione w czasie ostatnim; na tym polega łaska przynoszona nam przy objawieniu się Chrystusa w chwale; zbawienie naszych dusz to koniec naszej wiary — w. 9, 13; Mt 16:27.

C. Nasza dusza będzie zbawiona od cierpień i zazna pełnego radowania się Panem przy Jego objawieniu się, Jego powrocie — 25:31:

1. Ze względu na to zbawienie musimy zapierać się swojej duszy, swojego życia duszowego wraz ze wszystkimi jego przyjemnościami w tym wieku, żebyśmy ją zyskali w radowaniu się Panem w nadchodzącym wieku — 10:37–39; 16:24–27; Łk 17:30–33; J 12:25:

a. Stracić życie duszowe to stracić to, co sprawia duszy radość, a zbawić życie duszowe to zachować duszę w tym, co sprawia jej radość — Mt 16:25.

b. Albo stracimy życie duszowe dzisiaj i zyskamy je w nadchodzącym wieku, albo zbawimy życie duszowe dzisiaj i stracimy je w nadchodzącym wieku.

- c. Jeżeli pragniemy wejść do radości Pana w nadchodzącym wieku, musimy ponieść koszt w tym wieku i stracić swoje życie duszowe — 25:21, 23.
- 2. Przy objawieniu się Pana część wierzących, przechodząc przez Jego tron sędziowski, wejdzie do Jego radości, a część będzie cierpiała w płaczu i zgrzytaniu zębów — w. 21, 23; 24:45–46; 25:30; 24:51.
- 3. Wejście do radości Pana to zbawienie naszych dusz — Hbr 10:39:
  - a. Zbawienie czy też zyskanie naszej duszy zależy od tego, jak z nią w naszym podążaniu za Panem postępujemy po tym, jak zostaliśmy zbawieni i odrodzeni.
  - b. Jeśli stracimy ją teraz ze względu na Pana, ocalimy ją i zostanie ona zbawiona czy też zyskana, kiedy Pan powróci — Łk 9:24; 1 P 1:9.
  - c. Zyskanie duszy będzie nagrodą królestwa dla zwycięskich naśladowców Pana — Hbr 10:35; Mt 16:22–28.
- D. Moc Boga jest w stanie nas strzec ku temu, abyśmy do zbawienia osiągnęli; moc Boga stanowi powód tego, że jesteśmy strzeżeni, a wiara jest środkiem, za pośrednictwem którego strzegąca nas moc Boga staje się skuteczna — 1 P 1:5.
- E. Gorliwie oczekujmy tak cudownego, pełnego i ostatecznego zbawienia i przygotowujmy się do jego wspaniałego objawienia — Rz 8:19, 23.

